

בש"פ 8285/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 8285/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) מיום 20.11.2018 במ"ת 4504-11-18

בשם העוררת: עו"ד רוני זלושינסקי

בשם המשיב: עו"ד אבי אמר

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) מיום 20.11.2018 במ"ת 4504-11-18, במסגרתה הורה על שחרור המשיב לחלופת מעצר באופן שבו ישהה במעצר בית עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. ביום 4.11.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של ניסיון ביצוע מעשה סדום במתלון, קטין בן 7.5. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה העוררת בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים

עמוד 1

המשפטיים נגדו. במסגרת הבקשה צוין כי לעוררת ראיות לכאורה המבססות היטב את המעשים המיוחסים למשיב, ובכללן חקירת המתלונן לפני חוקרת ילדים. עוד נטען כי המעשים המיוחסים למשיב מקימים עילת מעצר סטטוטורית וכי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורו יביא לשיבוש הליכי משפט ולהשפעה על עדים המתגוררים בסמוך אליו. בו ביום נעצר המשיב עד למתן החלטה אחרת. ביום 14.11.2018 התקיים דיון בעניינו של המשיב, במהלכו ביקש בא-כוחו שהות על מנת להציע חלופת מעצר ראויה.

2. ביום 20.11.2018 התקיים דיון בבית המשפט בו ניתנה ההחלטה מושא הערר שלפני. במהלך הדיון הציג בא-כוח המשיב לבית המשפט חלופת מעצר לפיה המשיב ישהה בבית סבתו במעצר בית מלא תחת פיקוח ונחקרו המפקחים המוצעים. נטען כי יש בחלופת המעצר המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב ואין צורך בתסקיר שירות המבחן. מנגד, העוררת חזרה על בקשתה כי המשיב יעצר עד תום ההליכים ולכל הפחות עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

3. לאחר חקירת המפקחים המוצעים, בית המשפט קבע כי יש בחלופת המעצר אשר הוצעה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב. בהחלטתו ציין בית המשפט כי התרשם מן המפקחים המוצעים, אשר ערים לחובתם, ורצונם הכן הוא למנוע מהמשיב הסתבכות נוספת. משכך, שוחרר המשיב לחלופת מעצר בכפוף לשורת תנאים מגבילים כדלהלן: הפקדת סכום של 8,000 ש"ח לקופת בית המשפט; חתימה על התחייבות עצמית בסך 10,000 ש"ח; הפקדת ערבות צד ג' בסך של 10,000 ש"ח מכל אחד מהמפקחים; איסור ליצור קשר עם עדי התביעה ובייחוד לא עם המתלונן או מי ממשפחתו. עוד נקבע כי עד להבהרת מקום מגוריו של המתלונן, אשר בעקבות המעשים המיוחסים למשיב עבר למגורים במקום אחר, לא יינתנו למשיב "חלונות התאוררות" כלל. מכאן נולד הערר.

4. העוררת טוענת כי חומרת המעשים המיוחסים למשיב, הכוללים שני ניסיונות לביצוע מעשי סדום בילד בן 7.5, תוך שימוש בכוח ובאמצעי פיתוי, מעידה על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. בנסיבות המקרה, אף אם סבר בית המשפט המחוזי כי יש מקום לבחינת חלופת מעצר, הרי שהיה עליו להורות על קבלת תסקיר מאת שירות המבחן טרם החלטה סופית בעניין. כן צוין כי הדירה המוצעת לחלופת מעצר היא אחת משלושים ושתיים דירות בבניין. אף שמחקירת המפקחים עולה כי בדירות אלה לא מתגוררים ילדים קטנים באופן קבע, הרי שהללו ציינו כי נכדים של בעלי הדירות השכנות מגיעים לביקור מעת לעת. באשר לטענת בא-כוח המשיב לפיה המתלונן עבר דירה ומקום מגוריו אינו ידוע למשיב, נאמר כי מבלי לפגוע בפרטיות המתלונן, לא מדובר במרחק גדול ממקום החלופה המוצעת.

5. מנגד, בא-כוח המשיב טען כי לא נפל פסול בהחלטת בית המשפט המחוזי. לדבריו, בית המשפט התרשם באופן בלתי אמצעי מן המפקחים המוצעים וחקר אותם היטב. בכך גם מתייתר הצורך בקבלת תסקיר שירות המבחן. המשיב גם ויתר מיוזמתו על "חלונות התאוררות" על מנת לאיין כל טענה למסוכנות. גם באשר לערבויות שניתנו, בשים לב למצבם הכלכלי של המפקחים הרי שיש בכך כדי להצביע על מחויבותם לוודא כי המשיב לא יפר את תנאי השחרור שנקבעו.

6. בדיון שהתקיים לפני, שני הצדדים טענו בשפה רפה על אודות עוצמתו של חומר הראיות. מדרך הטבע בא-כוח העוררת טען לחוזקן של הראיות ואילו בא-כוח המשיב טען לחולשתן. עם זאת, המחלוקת התמקדה בשאלת שחרור המשיב לחלופת מעצר עוד טרם ניתן תסקיר שירות מבחן לגביו.

7. לאחר שמיעת הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את ערר המדינה ולהורות על המשך מעצרו של המשיב ולו עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

8. במקרים מסוג זה, בהן קיימת חזקת מסוכנות, דרך המלך היא בחינת שחרור לחלופה רק לאחר עיון בתסקיר מעצר מאת שירות המבחן (ראו: בש"פ 9900/16 מדינת ישראל נ' הריסון (20.12.2016)). מטרתו של תסקיר מעצר אינה מתבטאת רק בבדיקת החלופות למעצר, אלא גם בבדיקה ובהערכת המסוכנות הנשקפת מהנאשם. במקרה זה, חרף התרשמות בית המשפט מהמפקחים המוצעים, בהתייחס למעשים המיוחסים למשיב, על פניו נשקפת ממנו מסוכנות לא מבוטלת לקטינים ככלל, ולמתלונן בפרט. על פי האמור בכתב האישום, בשתי הזדמנויות שונות, לאחר שהמשיב הוביל את הקטין למחסן, הוא ניסה להחדיר את איבר מינו לתוך פיו של הקטין. במצב מעין זה יש לנקוט במשנה זהירות בשחרור המשיב, ודאי שחרור לשכונת מגוריו של הקטין בפרט. על כן עוד טרם קבלת החלטה על המשך מעצרו של המשיב או על שחרורו לחלופה, מוטב שמסוכנותו של המשיב תימדד על ידי שירות המבחן.

9. המשיב יהיה נתון אפוא במעצר עד להחלטה אחרת של בית משפט המחוזי, אשר יחליט לפי שיקול דעתו על אודות גורל מעצר המשיב לאחר ששירות המבחן יכין תסקיר מעצר בעניינו.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ט (23.11.2018).

ש ו פ ט